

چگونه فیلم نامه بنویسیم (۱)

(مبانی فیلم نامه نویسی)

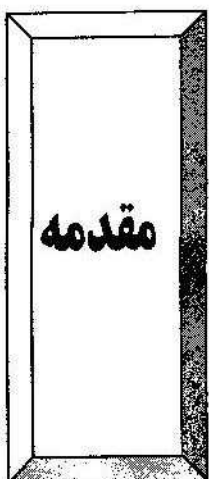
نویسنده: سید فیلد

مترجم: مسعود مدنی

◀ فهرست ▶

۵	مقدمه
۱۱	فصل اول: فیلم‌نامه چیست؟
۱۹	فصل دوم: موضوع
۲۹	فصل سوم: شخصیت
۳۹	فصل چهارم: بنا کردن شخصیت
۵۱	فصل پنجم: خلق شخصیت
۶۹	فصل ششم: شروع و پایان
۸۵	فصل هفتم: آغاز
۱۰۷	فصل هشتم: فصل
۱۲۹	فصل نهم: نقاط عطف
۱۵۱	فصل دهم: صحنه
۱۷۷	فصل یازدهم: شکل فیلم‌نامه
۲۰۳	فصل دوازدهم: بنا کردن فیلم‌نامه
۲۱۷	فصل سیزدهم: نوشتن فیلم‌نامه
۲۳۳	فصل چهاردهم: اقتباس
۲۴۱	فصل پانزدهم: بعد از نوشتن فیلم‌نامه
۲۴۷	فصل شانزدهم: یادداشت شخصی
۲۵۱	ضمیمه
۲۵۹	نمایه

ابتدا به چگونگی پیدایش این کتاب پردازیم.

من به عنوان نویسنده — تهیه کننده در شرکت فیلم سازی «دیوید - ال - والپر»^۱، فیلم نامه نویس آزاد، و سرپرست بخش داستان شرکت فیلم سازی «سینه موبیل» سال های فراوانی را صرف خواندن و نوشتن فیلم نامه کرده ام. در سینه موبیل، تنها در مدتی بیش از دو سال، بیش از ۲۰۰۰ فیلم نامه خوانده و خلاصه نویسی کردم. و از این ۲۰۰۰ فیلم نامه فقط ۴۰ تا را جهت تهیه احتمالی از روی آنها، انتخاب و به شرکای مالی شرکت ارائه کردم.

چرا این قدر کم؟ برای آن که ۹۹ فیلم نامه از هر ۱۰۰ فیلم نامه ای که می خواندم آن قدر خوب نبودند که ارزش سرمایه گذاری یک میلیون دلار یا بیشتر را داشته باشند. به عبارت دیگر، از هر ۱۰۰ فیلم نامه، فقط یکی آن قدر خوب بود که ارزش فیلم شدن داشت. و در سینه موبیل کار ما فیلم سازی بود. در یک سال، تنها، درگیر تهیه ی بیش از ۱۱۹ فیلم سینمایی بودیم که «پدرخوانده»، «جرمیا جانسون» و «رهایی» (در تهران: نجات یافتگان) را شامل می شد.

کار سینه موبیل ارائه خدمات سینمایی در محل است و در تمام جهان

نمایندگی دارد. در لس‌آنجلس، یک گروه ۲۲ واحدی آن، خدمات تلویزیون و فیلم‌سازی را تأمین می‌کند. هر واحد سینه‌موپیل به اندازه‌ی یک اتوبوس مسافربری است و در حقیقت یک استودیوی جمع‌وجور و قابل حمل است. این واحد تمام تجهیزات لازم فیلم‌برداری برای فیلم‌سازی را دارد، که شامل انواع نورافکن، مولد برق، دوربین، عدسی و راننده‌ای است که برای حل ۹۰ درصد مشکلات فنی که در محل پیش می‌آید، آموزش دیده است. این خودش کلی وسیله است. بازیگرها و گروه فیلم‌برداری فقط سوار ماشین شوند و می‌روند تا یک فیلم سینمایی بسازند.

وقتی رئیس من، «فؤاد سعید» مبتکر سینه‌موپیل، تصمیم به فیلم‌سازی گرفت، در کمتر از چند هفته، یک میلیون دلار برای این کار فراهم آورد. خیلی زود از اطراف و اکناف هالیوود، فیلم‌نامه‌ها به سوی او سرازیر شدند. ستاره‌های سینما، کارگردانان، استودیوها، تهیه‌کنندگان گمنام و مشهور هزاران فیلم‌نامه برای ما فرستادند.

در این زمان فرصتی نصیب من شد تا فیلم‌نامه‌های ارائه شده را بخوانم و از نظر کیفیت، ارزش فیلم‌نامه و بودجه احتمالی آن‌ها را ارزشیابی کنم. وظیفه‌ی من، همچنان‌که بارها به من گوشزد می‌شد، یافتن فیلم‌نامه برای سه نفر شریک مالی شرکت بود. این سه شریک، «یونایتد آرتیستز تیاترگروپ» «همدیل فیلم دیستری بیوشن کمپانی»، و شرکت مادر، «نافت بروود کاستینگ کمپانی» بودند.

بدین ترتیب مشغول خواندن فیلم‌نامه‌ها شدم. به عنوان فیلم‌نامه‌نویسی که بعد از هفت سال فیلم‌نامه‌نویسی آزاد، به استراحت احتیاج داشتم، این کار من در «سینه‌موپیل»، دیدگاه کاملاً جدیدی از فیلم‌نامه‌نویسی به من ارائه داد. فرصت فوق‌العاده‌ای بود و کاری سخت دشوار، یک فراگیری خلاقه و پویا.

اما چه چیز چهل فیلم‌نامه‌ای را که به شرکای مالی توصیه کردم، «بهتر» از دیگر فیلم‌نامه‌ها می‌کرد؟ برای این پرسش پاسخی نداشتم. زمانی دراز در این باره فکر کردم.

دوران فیلم‌نامه‌خوانی من، به من فرصت داد که دایره‌ی کنم، ارزشیابی کنم و

یک طرز تلقی برای خودم شکل دهم - که وقتی فیلم‌نامه‌ای را خواندم، بگویم این فیلم‌نامه خوب نیست. به عنوان فیلم‌نامه‌نویس می‌خواستم ببینم چه چیزی این ۴۰ فیلم‌نامه را که پیشنهاد کردم، بهتر از ۱۹۶۰ فیلم‌نامه‌ی دیگر می‌کرد.

در همین اوقات به من پیشنهاد شد در کلاس فیلم‌نامه‌نویسی «شروود اوکر اکس پری منتال کالج» در هالیوود درس بدهم. این، مدرسه‌ای حرفه‌ای است که حرفه‌ای‌ها در آن درس می‌دهند. مدرسه‌ای که در آن «پال نیومن»، «استیو مک کوئین»، «داستین هافمن» و «لوسیل بال» سمینار بازیگری داده‌اند. «تونی بیل» در آن درباره‌ی تهیه فیلم سمینار خواهد داد، «مارتین اسکورسیزه»، «رابرت آلتمن»، یا «آلن پاکولا» در آن سمینار کارگردانی سینما می‌دهند، «ویلیام فریکر» و «جان آلتونزو» دو تن از عالی‌ترین فیلم‌برداران دنیا، در کلاس فیلم‌برداری آن درس می‌دهند، این مدرسه از مدرسه‌هایی است که مدیر تهیه‌ها، فیلم‌برداران، پیوندگران، نویسندگان، کارگردانان و تهیه‌کنندگان حرفه‌ای برای یاد گرفتن تخصص‌هایشان به آنجا می‌روند. خلاصه، ممتازترین مدرسه‌ی سینمایی آمریکاست.

پیش از این هرگز در کلاس فیلم‌نامه‌نویسی درس نداده بودم. وقتی این پیشنهاد به من شد می‌بایستی بیش از شروع کلاس، در تجربیات فیلم‌نامه‌خوانی و فیلم‌نامه‌نویسی خودم کاوش کنم تا مواد اصلی کلاس را فراهم کنم.

از خودم پیوسته می‌پرسیدم فیلم‌نامه خوب چیست؟ کم‌کم پاسخ‌هایی برای این سؤال یافتم. وقتی یک فیلم‌نامه‌ی خوب را می‌خوانید، از همان صفحه‌ی اول این موضوع را می‌فهمید. سبک، شیوه‌ی کنار هم قرار گرفتن واژه‌ها روی کاغذ، شیوه‌ی بنا شدن داستان، گیرایی موقعیت نمایشی آن، معرفی شخصیت اصلی، معرفی قضیه یا برخورد اساسی در داستان، همه در چند صفحه‌ی اول فیلم‌نامه ارائه می‌شود. فیلم‌های «محله چینی»^۱، «سه روز کندیور»^۲، (در تهران: کندیور)، «تمام مردان رئیس‌جمهور» از این نظر نمونه‌های کاملی هستند.

بزودی دریافتم که فیلم‌نامه، داستانی است که با تصویر بیان می‌شود. به عبارت

دیگر فیلم‌نامه، شخص یا اشخاصی را در مکان یا مکان‌های در حال انجام کار یا کارهایشان نشان می‌دهد. فهمیدم که عناصر اساسی خاصی وجود دارد که در تمام فیلم‌نامه‌ها یافت می‌شوند.

این عناصر در چارچوب ساختار معینی که دارای شروع، میان، و پایان است، به صورت نمایشی بیان می‌شود. وقتی چهل فیلم‌نامه‌ای را که به شریک‌هایمان ارائه داده بودم دوباره بررسی کردم - به ویژه فیلم‌نامه‌های «شیر و باد»، «آلیس دیگر اینجا زندگی نمی‌کند» - دریافتم که تمام این فیلم‌نامه‌ها گذشته از آن‌که از نظر اجراء سینمایی بودند دارای پاره‌ای عناصر اساسی نیز بودند. در حقیقت این عناصر اساسی در تمام فیلم‌نامه‌ها وجود دارند.

شروع به تدریس این نگرش بنیادی در کلاس فیلم‌نامه‌نویسی کردم. با خود فکر کردم اگر دانشجوی مدل یک فیلم‌نامه را یاد بگیرد، می‌تواند از آن به عنوان راهنما یا الگویی استفاده کند.

اکنون سال‌هاست که در کلاس فیلم‌نامه‌نویسی درس می‌دهم و فهمیده‌ام که این روش، یک روش کارآمد و برخاسته از تجربه فیلم‌نامه‌نویسی است. مواد اصلی دوره فیلم‌نامه‌نویسی مرا، بیش از ۱۰۰۰ دانشجوی کلاس‌های فیلم‌نامه‌نویسی‌ام شکل داده‌اند. و هم آن‌ها مرا به نوشتن این کتاب ترغیب کرده‌اند.

برخی از دانشجویانم، در این کار بسیار موفق بوده‌اند. یکی از ایشان «تونی بیل» تهیه‌کننده فیلم‌های «نیش»^۱ و «واندهی تاکسی»، است - دیگری فیلم‌نامه دست‌نویس اول خود را با نام «رولر کوستر» (چرخ و فلک) به کمپانی «یونیورسال» فروخته است و دیگری فیلم‌نامه «روبی» را نوشته و بتازگی قرارداد یک کتاب سینمایی را با یک ناشر مهم بسته است. تعدادی دیگر از دانشجویانم هم سفارش نگارش فیلم‌نامه از تهیه‌کنندگان دریافت کرده‌اند.

سایرین این اندازه در کارشان موفق نبوده‌اند. بعضی استعداد دارند. استعداد موهبتی الهی است، یا دارید یا ندارید.

بسیاری پیش از نام‌نویسی در کلاس من، سبک نگارش خود را بدست آورده‌اند. بعضی‌ها باید در کلاس من عادات نگارشی خود را فراموش کنند. همچون مربی تنیس که چرخش خطای دست، یا مربی شنا که حرکت دست را در شنا تصحیح می‌کند، نوشتن هم مثل بازی تنیس یا ورزش شنا، یک کار تجربی است. به همین دلیل با اصول کلی کار آغاز می‌کنم و سپس به جوانب ویژه فیلم‌نامه‌نویسی می‌پردازم.

این کتاب برای افراد خاصی در نظر گرفته نشده است، این کتاب برای آن‌هاست که در نویسندگی دارای تجربه‌ی قبلی نیستند، برای آن‌ها که موفقیت چندانی در نویسندگی نداشته‌اند و باید در روش خود در نگارش تجدیدنظر کنند. نوول نویس‌ها، نمایشنامه‌نویس‌ها، ویراستاران نشریات، بازرگانان، پزشکان، بازیگران، پیوندگران فیلم، کارگردانان فیلم‌های تبلیغاتی، منشی‌ها، مدیران تبلیغاتی و استادان دانشگاه همه به کلاس من آمده‌اند و از آن بهره گرفته‌اند.

هدف این کتاب این است که خواننده بتواند با انتخاب، اطمینان و اعتقاد — اعتقاد از نظر درونی تا خودش بداند چه می‌کند — فیلم‌نامه بنویسد. زیرا دشوارترین کار نویسندگی این است که بدانید چه می‌خواهید بنویسید.

وقتی کتاب را خواندید، دقیقاً می‌دانید که برای نوشتن فیلم‌نامه چه باید کرد. اما این که این کار را بکنید یا نه به خودتان بستگی دارد. نویسندگی یک کار شخصی است.